

Birek: Til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) skal jeg sige, at naar jeg er gaaet med til hans Ændring om, at det eventuelt kan tillades Fideikommis- og Lensbesiddere at sælge noget af deres Gods for at udrede Arveafgift, har jeg ikke haft nogen social Tanke eller Plan dermed, men kun den Hensigt at lette vedkommende Fideikommissbesidder Udredelsen af Arveafgiften, idet jeg i øvrigt mener, at der kan være noget i, at Arveafgiften skal udredes for saa vidt af Slægten og ikke af enkelte Personer, som tilfældigvis have Lenet i kortere eller længere Tid. Lad mig i øvrigt sige med Hensyn til Fideikommissbesiddere, at jeg havde underhaanden i Udvalget stillet Ændringsforslag om, at Len og Stambuse skulde betale mere eller mindre i Arveafgift, alt efter den Alder, i hvilken vedkommende Besidder overtog Lenet, idet jeg finder det temmelig uretfærdigt, at en Mand, der overtager et Len 60 Aar gammel, skal betale den samme Afgift som den, der kun er 20 Aar gammel, da den første jo har en relativ kort Periode at besidde det i, og det oven i Købet kan tænkes, at hele hans Indtægt som Lensbesidder i Virkeligheden gaar til at betale Arveafgiften.

Siden det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds havde en social Hensigt med sit Ændringsforslag — hvad jeg ikke var klar over —, nemlig at blande sig ind i Forholdet, hvorvidt Len skulle afløses eller ej, forundrer det mig, at det ærede Medlem ikke fulgte mig paa et andet Punkt, nemlig Spørgsmaalet om Eksekutorer. Der havde jeg ikke en skatteligg, men en rent social Hensigt, nemlig med Hensyn til Eksekutorerne, som ofte mishandle Boerne. Det ærede Medlem maa jo som Sagfører have truffet Boer, hvis Eksekutorer ikke have behandlet dem godt. Maa jeg saa i Forbindelse hermed gøre den almindelige Bemærkning om Radikalisme til det ærede Medlem, at naar man er radikal, nytter det ikke at være det i Almindelighed. Man er ikke radikal, fordi man siger Æ, bæ til en Præst, eller ikke tager Hatten af for det hellige Sakramente eller sligt, men man er det, naar man søger at tage en Uret væk, hvor den er, hvilken Befolkningsklasse den end trykker. Der, hvor det ærede Medlem skal være radikal, er, hvor han har Forstand og Kendskab, nemlig som Sagfører, hvor han vil være i Stand til at vejlede os andre og sige os, paa hvilken Maade man skal hindre saadanne Eksekutorer i at

mishandle Boer. Der skal han være radikal. Om han er det paa andre Omraader, er vidunderlig ligeegyldigt; det har ikke noget at sige. Men her er Rhodos, og der skal det ærede Medlem springe, eller ogsaa skal det ærede Medlem blive siddende.

Jeg vender mig nu til den ærede Minister angaaende Skalaen, idet jeg vil sige, at den er ikke saa forfærdelig rød, som han vilde gøre den. Den er paa Formuer indtil 5—600,000 Kr. under hans Skala. Den ærede Minister siger, at det nytter ikke, naar den er værre over 5—600,000 Kr. Men det er dog med fuld Grund, for hvis en Arvelod paa over 600,000 Kr. tilfalder et Menneske — det er ganske vist kun i faa Tilfælde, men det sker dog, i Aar har der været tre Arvelodder paa 3 Mill., to Børsarvelodder og en stor Grundbesiddelse — er min Skala berettiget. Men i øvrigt maa jeg sige, at i det Øjeblik vi tage Skatten paa 1 Mill. Kr., efter min Skala 66,000 Kr., efter Ministerens Skala 57,000 Kr., eller selv om vi tage Skatten paa 1½ Mill., efter min Skala 111,000 Kr. og efter Ministerens 87,000 Kr., kan jeg ikke indse, at der er noget samfundsomstyrtende i den Tanke, fordi den tilsvarende Skala ikke er værre end Skalaen efter engelsk Progression. Men hvis Ministeren siger, at i Tilfælde af, at vi have 3 Led, kan det undertiden gaa meget højt op, vil jeg minde ham om, at der i det konservative Tyskland er vedtaget en Skala, der for det fjerneste Led er 25 pCt. i sin højeste Sats med et Tillæg eventuelt af 12½ pCt., nemlig for saadanne Satsen i de Stater, som ville lægge et Tillæg til Arveafgiften til den tyske Rigsafgift. Saa tør den ærede Minister ikke gaa ud fra, at den er saa slem.

Naar den ærede Minister forundrer sig over, at jeg som konservativ kan opstille den, maa jeg ganske ærlig sige, at min Konservatisme er Statskonservatisme, en ganske bestemt Opfattelse af, hvorledes Landet skal styres, men ikke en Konservatisme, der giver sig Udslag i, at jeg paa noget Punkt betragter mig som Repræsentant for de særlig velhavende Klasser. De velhavende Klasser have min Interesse i samme Grad, som jeg mener, at deres Krav ere retfærdige, og at deres Eksistens fremmer almindelige Samfundsformaal, hvad den utvivlsomt gør paa mange Omraader. Men særlig at kaste mig op til Repræsentant for disse Klasser finder jeg mig ikke beføjet til, fordi jeg er statskonservativ og ikke klassekonservativ. Derimod forundrer den ærede Minister mig, naar han f. Eks. var saa for-